

Milagre é crer

Suso Díaz

Milagre é crer

365 + 1 poemas en forma de haiku

Suso Díaz

na lareira, 2020

© dos textos, Suso Díaz.

© da fotocomposición da portada –Rosa de pedra–,
Pedro Díaz.

NON se autoriza a venda nin o uso comercial de
ningún material desta obra.

Calquera uso deste material deberá contar coa
autorización do autor e en todo caso será
referenciado coa súa autoría.

Contacto: susodiazestevez[arroba]gmail[punto]com

Caderno: www[punto]susodiaz[punto]gal

Nota do autor

Só no primixenio, na esencia vital do verso, reside a poesía.

Para min escribir adoptando esta forma poética do haiku é a maneira que teño de afondar no verso, de manter aceso o lume da escrita lírica, de pescudar na esencia da palabra os segredos do silencio, a alma dos sentimentos e vertelos en pequenas doses de versos. *Milagre é crer*, crer na poesía.

Este libro nace da necesidade de volver a forma do haiku despois dun tempo mergullado na creación de *O sol dentro da cabeza*, que me afastou dos poemas de tres versos.

Estes fragmentos de min, que agora ven a luz nos ollos doutras persoas que os recollan e fagan seus, ocupáronme un ano dende o 10 de setembro do 17, ao 9 de setembro do 18, día a día, ata sumar os 365 + 1 haiku que enchen este libro de poesía, e que é un sutil reflexo do que vivín, vin ou

sentín nese tempo, mais tamén nace coa intención de que estes poemas manteñan a carga poética máis alá do momento no que foron concibidos. Así debuxo, ao meu xeito, a vida, a beleza, o amor, o sentimento, as pequenas cousas que poden ser infindas en cada latexo; tamén lle escribo á lingua, a esta lingua que é o mellor verso co que nos agasallou a vida; aos lugares queridos, ao Ludeiros da infancia que me sostén, ao de agora, e a outros lugares dos que tamén nacen versos que van sumando para encher a vida; e dedico, dedico poemas a manter a memoria e tamén para agasallar a quen comparte a súa vida comigo; e escribo contra a barbarie e a sen razón, a deshumanización, e contra o fascismo que se multiplica.

Poesía é todo o que nos rodea e só agarda ser escrito, descrito e pintado en versos que alimenten as almas sensibles.

Brúe o sentimento sen fin!

*Aos meus fillos Sofía e Pedro.
A MariPaz.*

Latexos de esencia poética

I
Notas de voz
no presente calado
onde me escribo.

II
Sentir as xemas
lenes de bolboreta
sobor do amor.

III
Na noite chea
reflúctense as candeas
cada amencer.

IV
Van paseniño
sobor do río seco,
follas de outono.

V
Latexa o monte
preñado de chorimas.
Minguan as noites.

VI
Voa, anduriña!
Preña o silencio do ar
cun canto novo.

VII

Pintan os teitos
estelas de fartura
co vento húmido.

VIII

A dor repítese.
Ábrese o ceo á luz
que trae a pomba.

IX

Na ardora espellan
as paisaxes da fame
súa fartura.

X
Ardía o lume
na lareira. O meiró
no corazón.

XI
O estraño vento
envolveu de soidade
os sentimentos.

XII
Convoco á verba
no fío dunha idea
intelixíbel.

XIII

Pinga a pesela
o sangue da vendima
sobor do outono.

XIV
Compón a noite
o seu espazo na luz
desta outonía.

XV
Noites en van
preso dun novo día
de tempo vivo.

XVI
Tremeluciente
sentir duns ollos núos,
apaixonados.

Adicado a María Casares

XVII
Algún axóuxere
treme o peito sen luz
en primavera.

XVIII
Contigo fun
de esmorga pola rúa.
Volvín sen min.

XIX
Somos palabras
recollendo sentires
do noso pobo.

XX
Depositarse
nos pétalos do haiku
para libares.

Para Helena Villar Janeiro

XXI
A núa fenda
deste ceo baleiro
empreña o vento.

XXII

Cura a palabra
a razón do silencio
cando é ferida.

XXIII

A democracia
non se defende a paus.
Gaña a palabra.

XXIV

Non escoitamos
a pregaría por nós.
Almas sen luz.

XXV

Nostalxia en min,
no pensamento núo,
na pel ferida.

XXVI

As verbas fican
retidas na memoria,
no berce amado.

XXVII
Novos carreiros
para os corazóns vivos,
ermos de nós.

XXVIII
Nosso silencio
afonda na lembranza
que nos afasta.

XXIX
Nosso país
é un verso inmorredoiro
de doce son.

A Rosalía de Castro

XXX

Nese acubillo
de cada sentimento
medran os versos.

XXXI

Soñan os teitos
ciscar gromos de inverno
nun ceo acuoso.

XXXII
Deitei na xeadá
toda necesidade
de florecer.

XXXIII
Medra o baleiro
sobor do pensamento
asolagado.

XXXIV
Silencio, escribo.
Escribo estes silencios,
e nada digo.

XXXV

Ardo por dentro.
O pensamento é lume
oxigenado.

XXXVI

Preso ó tolete
da luz, procuro o son
morno dos beizos.

XXXVII
Mundo inhumano
incapaz de sentirse
só natureza.

XXXVIII
Almas en pé!
Somos auga curando
a dor da terra.

XXXIX

Cortar este aire
co silencio do outono
e sen ferida.

XL
Abrirse á dor
para sentirse vivo.
Outono morto.

XLI
A natureza
sente, padece, sofre.
O home, mata.

XLII
Medrar no verso
co silencio de todas
as verbas ditas.

XLIII

Toda a paciencia
agarda sobre a terra
núa de tempo.

XLIV

Sangrar sen fin.
Sentir para sentirse.
Vivir na escrita.

XLV

Coñezo o mundo
albiscando o padal
do berce inxenuo.

XLVI
Pés de cristal.
Camiñar no ar, sen ás.
Chumbo nos pés.

XLVII
Vermes do alén
prenden no pensamento
do miolo van.

XLVIII
Penedos ocos
enrolando mareas
de bos devezos.

XLIX
Ceos sen cor
escriben estacións
inexistentes.

L
Caen poeiras
de sol no outono seco,
desfigurado.

LI
Ferín a noite
con luces desexosas
de alumear.

LII
O río leva
luz e día, no canto
de pedra e terra.

LIII
Sorteo a noite
esfollando palabras
sen súa voz.

LIV
Florido outono
de versos conxugados
en ti, Sofía.

Para Sofía

LV
A auga despega
o silencio da terra,
escribe versos.

LVI
Cantos ollares
cabem no primixenio?
Todo por ver.

LVII
O ceo chora
sentimentos de vida,
versos de outono.

LVIII
Húmidos campos
de verde resplandor.
Ilusos ollos.

LIX
Collido a ti,
polos vieiros sen fin
do sentimento.

Para MariPaz

LX
Fica na terra
a luz doutra estación
sen tren, nin alma.

LXI
Terra mollada
desexosa de luz.
Corpo de outono.

LXII

Soltar amarras.
Deixarse ir coma follas
libres no vento.

LXIII
Negros sorrisos
nas caras dos cativos
sempre felices.

LXIV
Espulgo as almas
do cobizoso outono
con viño e brasas.

LXV
Nestas engurras
da terra endurecida,
petrificada.

LXVI
Trovelexar
polos vieiros sen fin.
U-lo o outono?

LXVII
Pingan as follas
soidades boreais,
noites sen lúa.

LXVIII
Reza o amor
con razóns, sen razóns,
súa pregaría.

LXIX

A auga sementa
de primavera a terra
para ser flor.

LXX
Espir a mente
das tebras do desexo.
Navegar só.

LXXI
O lume queima
noso feliz recanto
lonxe de nós.

LXXII
Acadar folgos
nunha eira de castañas
bebendo o ar.

LXXIII

Volve a memoria
ser presente, sen alma.
Futuro morto.

Á memoria de Aceredo

LXXIV
Condense o vento
na âncora do sentir
para emerxer.

LXXV
Vou devagar
polos camiños ávregos
do sufrimento.

LXXVI
Tremen os gallos
a un ceo de emoción
de amor cuberto.

LXXVII
Histeria infame.
Precipicio no acougo
do raciocinio.

LXXVIII

A dor non prende
nas arelas de amar.
Rompe esas pontes.

LXXIX
Ó lonxe voan
estacións desprendidas
por novos tempos.

LXXX

Morno é o canto
nas tardes deste outono
que nunca chega.

LXXXI
As faragullas
do sentir deposítanse
na dor da pedra.

LXXXII
Ouvea o lobo
nas noites dos outonos
chamando o frío.

LXXXIII
Peles tocándose,
sentíndose auga morna
de sangue doce.

LXXXIV
O mar secouse
no ceo, nos ollares
do home terra.

LXXXV
A rúa vístese
de luces incoloras.
Soños baleiros.

LXXXVI
Mares de inverno
na ilusoria soidade
do pensamento.

LXXXVII
A pedra acolle
a escrita duradeira
en riscos mudos.

LXXXIII
Os pés retidos
sobor de follas brancas.
Mudo silencio.

LXXXIX
Predeu de lava
o azul de ondas mariñas
lonxe do mar.

XC
Risco camiños
nun verde imaxinario.
Dureza gris.

XCI
Pérdense os pasos
nas cores deste outono
procurando auga.

XCII
A vida é todo.
Respecto á natureza
dispar e igual.

XCIII
Metamorfose
de voces agochadas
en liñas pétreas.

XCIV
Imperativo
é voar núos de ás
en ceos brancos.

XCV
Invoco os sonhos
como realidade única
á que aferrarse.

XCVI

Quen prende a boca
do farsante e ruín
home de palla?

XCVII
Versos opúsculos
ciscados en capítulos.
Folla en outono.

XCVIII
Premer a vida
de inesquecibles intres.
Fuxir do averno.

XCIX
Pregan as follas
súa certa caída.
Caduca o sol.

C
Aire de inverno
chamando na xanela
desconsolado.

CI
Cativa arela
en corazón enorme.
Sorriso da alma.

CII
Arden sentires
con lumes inflamados
polo capricho.

CIII
Comeza o fin
dun novo e seco inverno.
Irto solsticio.

CIV
Vivos instantes
de palabras sen voz
xemendo gozos.

CV
Luces de cores.
Imperios de cartón.
Todo soidade.

CVI
Noite de ausencias
con infindas presencias.
Latexo unísono.

CVII
Pechamos círculos
pintados na pel núa,
arrefecida.

CVIII
Pingan as tellas
memorias doutros tempos.
Bágoas frías.

CIX
Cultivo flores
de inverno nun xardín
repleto de almas.

CX
Trazo en soidade
un verso sen agullas
retendo o tempo.

CXI
As periferias
da razón emerxían
sen voz da ría.

CXII
Íspese o Quinxo
do seu saio de inverno.
Febble ilusión.

CXIII
A Santa Eufemia
retén nosos sentires
e olla por nós.

A miña nai

CXIV
Prenden os gallos
a luz da vida eterna.
Sombra de nós.

Ao carballo do Santo

CXV
Rezos impíos
a un ceo inalcanzable.
Reflexo noso.

CXVI
Cumio de pedra,
latexo do Xurés.
Nosa Señora.

Á Virxe do Xurés

CXVII
Brazos de terra.
Sostén do meu universo
morno. San Pedro.

A San Pedro de Ludeiros

CXVIII
A terra é leve
para o corpo pesado.
Cinsa de nós.

CXIX
Dilúo fendas
nas quenllas de Ludeiros
buscando ó neno.

CXX
O fin é fin.
Quen sabe se dun novo
brotar sen fin.

Si cantas, es ti que cantas

A Rosalía de Castro por sempre.

CXXI
Sementa a terra
flores sen estacións.
Cura emocións.

CXXII
Perdo a razón
nas palabras escritas
que non son verso.

CXXIII
Quen interfere
no silencio onde amamos
para atronarnos?

CXXIV

Brinquei cun verso
nos teus beizos enxoitos.
Afoguei en ti.

CXXV
Abrazar a auga
vertida nas meixelas
do sentimento.

A meu pai

CXXVI
A sensación
de buscarnos na noite
descompoñéndonos.

CXXVII
Nos aloumiños
do vento fica activo
noso desexo.

CXXVIII
Sorrir á noite
sabéndose invisíbel
aos teus ollos.

CXXIX
Non gardo nada
nesta pel de desexos
arrefecidos.

CXXX

Quen se recolle
na brancura dun pétalo
que nunca morre?

CXXXI

Xiran as verbas
no corazón dun disco
atado ó tempo.

CXXXII

Datas sen máis.
Recoller con angazos
follas caídas.

CXXXIII

Antes de min,
nada. Despois de min,
outra vez nada.

CXXXIV
Somos inverno.
Árbores derrotadas
pola soidade.

CXXXV
Almas envoltas,
enchoupadas de cinsa.
Noite no día.

CXXXVI
A noite loce
o reflexo da lúa
no saio da auga.

CXXXVII
Vasos sen fondo
recollen sentimentos
que nunca volven.

CXXXVIII
Compro palabras.
Vendo sentidos versos.
Fico sen nada.

CXXXIX
O tempo xira
pechado, sen deterse.
Conxuga todo.

CXL
Que nos obriga
a deitar en silencios
tantos latexos?

CXLI
Queimamos anos
procurando unha voz
descoñecida.

CXLII
Abraza a noite
estes corpos de amor
e algo de sexo.

CXLIII
A liña oblicua
do pracer é o pecado
que nunca chega.

CXLIV
Saltan as bágoas.
Despídense as palabras.
Fica o silencio.

CXLV
Arde esa leña
na pedra da esperanza.
Consola a vida.

CXLVI
Noites enxoiatas.
Sentimento enchoupado
da nosa ausencia.

CXLVII
Que nos desculpa
de existir? Os latexos
que conxugamos.

CXLVIII
Nada retén
na memoria do esquezo
o que se foi.

CXLIX
Levouno o mar
celoso do seu canto
polas sereas.

A Paco Souto, poeta das mareas

CL
Nosso verde ouro
consúmese esquecido
pola soberbia.

CLI
Secamos ríos
sen mollarnos a pel,
para afogarnos.

CLII
Conquiro mares
en min intransitables.
Arribo velas.

CLIII
Caduca o medo,
renovado en valores
de negro medo.

CLIV
Sentir na pedra
o latexo que chama
dende o silencio.

Á poesía

CLV
Froito esmagado
con pés encalecidos.
Sangrado zume.

Á vendima

CLVI
Negras bateas
peiteándose ó sol
da verde ría.

Á ría de Vigo

CLVII
Outros amores
coallarán na pel fría,
espida á vida.

CLVIII
Todo é privado
no eido do corazón
que sofre só.

CLIX
Foise o serán
collido á noite clara
para ser lúa.

Á memoria de meu avó Manuel Pementa

CLX

Nada me pagan.
Cada palabra é todo
tan pouco amado.

CLXI
Nos eidos ermos
resiste a miña infancia
esmorecida.

CLXII
Que nos levou
á derrota sentida
do corazón?

XCLXIII
Traballo a terra
que acollerá estas cinsas
súas, prestadas.

A Ludeiros

CLXIV
Lonxe está a lúa
dos latexos sentidos
fóra da noite.

CLXV
Cantos pecados
enchen este baleiro
sen fondo certo.

CLXVI
Escoito a paz
no silencio das verbas
que me transitan.

CLXVII
Logo do amor
fica a necesidade
espindo versos.

CLXVIII
Hoxe nacemos
renacemos de ti,
en ti ficamos.

CLXIX
Onde estarán
eles, os meus avós
que non me guían?

CLXX

Un intre, agás
un só intre, e todo acaba.
Silencio infindo.

CLXXI
Voltas e voltas.
Xirar sen ir a algures.
Onde está algures?

CLXXII
Estas paredes
falan outros idiomas
descoñecidos.

CLXXIII
Coller os gromos
ofrecidos no gozo
morno da lingua.

CLXXIV
Quen se deixa ir
polas esclusas do amor
do noso sexo?

LCLXXV
Que foi de nós,
das palabras antergas
que se evaporan.

CLXXVI

Quen quixo ser
en terra fértil verde
herba, e ficou ermo?

CLXXVII
Retorno ó río
para afogar en ti.
Manancial puro.

Ao Val do Limia asolagado

CLXXVIII
O calafrió,
ardido en nós, soñando
ser lume eterno.

CLXXIX

Así, sen máis,
caducamos as follas
do noso tempo.

CLXXX

As cores mancan
os ollares da xente
que aínda sente.

CLXXXI
Quero sentir,
soamente sentir
alén de min.

CLXXXII
O vento funga
a soidade da xente
para que esperte.

CLXXXIII
Pedimos choiva
e recollemos bágoas
de dor e sangue.

CLXXXIV
Fica en nós todo
o que pasamos xuntos
e nos mantén.

CLXXXV
Cabe no bulso
todo o que o home ten,
canto desexa.

CLXXXVI
Quérote inverno.
Choiva afogando o sexo.
Lareira acesa.

CLXXXVII
Aqueles mozos
do tempo gorentoso,
onde ficaron?

CLXXXVIII
Perdo a razón
no camiño á dozura
do que me ofreces.

CLXXXIX
O ceo marca
a distancia da vida
e a ilusión.

CXC
Fatigo os días
na barriga dos pés
sen dar un paso.

CXCI
Repouso os dedos
nas pedras das paredes
feitas por ti.

A meu pai

CXCII
Augas revoltas,
ventos entolecidos.
Primavera irta.

CXCIII
Poema. Verme
que enteiro me habitas.
A ti pertenzo.

CXCIV
Non era o sol
o que cega esta sombra.
É o que preciso.

CXCV
Ciscar negrura
no sentir dunha terra
que brúa soa.

CXCVI
As sombras ispen
de verdade esta noite
falta de amor.

CXCVII
Cabalos negros.
Negros cabalos corren
cara ningures.

CXCVIII

Os sonhos, irtos.
As palabras, caladas.
O home, preso.

CXCIX
O peso medra
no corazón doído,
na alma que agarda.

CC
Camiños secos
no inverno desta terra
sen primaveras.

CCI
Sentado no ar
do Corete do Santo,
respiro a vida.

CCII
Lindoso amado.
Berce noso, dos nosos.
Raizame eterna.

CCIII
O eco da fala
vaise afogando en Vigo
neste mar de ondas.

CCIV
Reter a luz
no pensamento da auga.
Bicar teu ceo.

CCV
Cando asubían
pequenos mequetrefes,
méxese o mundo.

CCVI
Ollamos nubes
pasar tan preto nosa;
de nós tan lonxe.

CCVII
Cavar o tempo
nas leiras do destino
sen saber nada.

CCVIII
Ollos de inverno,
de verde pranto enxoito,
de luz na boca.

CCIX
Colapsa o mundo
coa natural forza
que non se toca.

CCX
Rachar a pedra
sen ferir o equilibrio
do que latexa.

CCXI
Sentir a pel
como codia de pan
na boca augada.

CCXII

Agarro ás mans
ó mundo que non teño
e levo dentro.

CCXIII
Perdemos todo
na boca da ilusión
que só é veleno.

CCXIV

Digo: esta noite.
Fico desposuído
da escuridade.

CCXV
Pedimos almas,
corazóns que nos queiran,
algo de vida.

CCXVI
Xiro os rodicios
coa forza do verso
onde me moio.

CCXVII
Sentirse igual,
parte dun mesmo corpo
republicano.

CCXVIII
Imos deixando
ermar todo sen nós,
sen os latexos.

CCXIX
Deixo pasar
o inverno nas meixelas
para agromar.

CCXX
Rompeamos a alma
sen cultivar o pétalo
que leva dentro.

CCXXI
Calamos todo.
Ferimos o silencio
sen dicir algo.

CCXXII
Que razón temos
para agardar do ceo
unha esperanza?

CCXXIII
Soñan os versos
ser manancial na túa
boca de abril.

Ao pobo portugués

CCXXIV
O lume móenos
sen deixar cinsas nosas
na longa pedra.

CCXXV
Outros virán
empurrando o inverno
das nosas vidas.

CCXXVI

Non me despido
de min, porque non podo.
Tampouco quero.

CCXXVII
A sementeira
dos corpos sen futuro
que agardan todo.

CCXXVIII
Doce é a lúa
no pensamento da auga
onde se afoga.

CCXXIX
A dor non é
proporcional á pena.
Nunca remata.

CCXXX
Estou calado
roendo o podre mundo
das inxustizas.

CCXXXI
Non se desanda
ningún camiño aberto
no pensamento.

CCXXXII
Bicar a area
eternamente xuntos.
Ti máis eu nun.

A MariPaz

CCXXXIII

Presinto a noite
sen ti, sen o meu corpo
que é alma túa.

CCXXXIV
Choveu no maio
outro ano en min, enxoito,
lonxe de min.

CCXXXV
Ogallá nunca.
Nunca sexamos máis.
Máis ca ninguén.

CCXXXVI
Moro tan lonxe
de min que nin existo.
Exilio espazo.

CCXXXVII
Sopramos tempo,
velas dunha gamela
que encaia dentro.

CCXXXVIII
Tremen os dedos
coa ausencia da pel
en tanto escriben.

CCXXXIX
Da mesma cerna.
Xuntos polo destino.
Querer eterno.

A miña nai

CCXL
Atado ó verso.
Semente do futuro
que me sostén.

Rentes ó sol pousado

*Na memoria dos meus avós:
Pepa da Celedonia e Manuel “Chencho”,
Pepa do Pementa e Manuel Pementa.*

CCXLI
Venden nosa alma
a quen sementa estériles
cantos alleos.

CCXLII
Vemos veneno
roendo cada miolo
ata secalo.

CCXLIII
Premer cos dedos
cada necesidade
da túa pel.

CCXLIV
Temos palabras,
versos que nos describen.
Apenas nada.

CCXLV
Podemos ir
paseniño, agarrados,
ser un só corpo.

CCXLVI
Milagre é crer.
Crer nalgo noso. Crer
que vai con nós.

CCXLVII
Ollos de medo.
Bágoas de terror.
Infancia morta.

CCXLVIII
Somos o mesmo
latexo conxugado
en nós os catro.

A familia

CCXLIX
Cristalizamos
as horas que nos quedan.
Tempo convexo.

CCL
Meu ben enteiro.
A lingua non se cala.
Esta é nosa alma.

Às Letras Galegas

CCLI
Recolle a noite
nosos corpos de pel
feitos de sombras.

CCLII
Observo, calo.
Silencio é poesía
en explosión.

CCLIII
Outra vez só
gardando o meu rabaño
de pensamentos.

CCLIV
Os libros falan
de nós, do noso verbo
que foi silencio.

CCLV
Sabes a mel,
boca miña onde afogo
cada silencio.

CCLVI
Nun intre pérdese
a forma das palabras.
Todo é silencio.

CCLVII
Falan os ollos
a dor que sente o corpo
calada e fría.

CCLVIII
Rubir ó amor
que se atopa no teito
inalcanzable.

CCLIX
A señaardade
fica na cor das fotos,
na súa pátina.

CCLX
Penso no neno,
no neno dos avós.
Onde fiquei?

CCLXI
De mollo o sal
do corpo da pirámide
para ser mar.

CCLXII
Babexan ledos
acariñando a dor
que tragerán.

CCLXIII
Serven á causa
con fe cega, cegados
pola ira estéril.

CCLXIV
Letras sen fin
agardando por almas
ata o seu fin.

CCLXV
O mar é plástico.
A auga tamén é plástico.
Seremos plástico.

CCLXVI
Os pés escriben
un capítulo novo
en cada paso.

CCLXVII
Incomprendidos.
Na soidade da pel
só hai unha viaxe.

CCLXVIII
O libro cala
estas letras sen fala
con algo de alma.

CCLXIX
Morro nas rúas
atando estas palabras
para entregarchas.

CCLXX
A forza corre
nas liñas destes versos
cativos, mínimos.

CCLXXI
A fiestra garda
a cor da luz baleira
e sosegada.

CCLXXII
A calma medra
devagar e remata
soa no mar.

CCLXXIII
Chove na noite
deste escuro tellado
sen retellar.

CCLXXIV
Paseniño arde
o tempo no camiño
sen auga e viño.

CCLXXV
Pequenas codias
rentes ó sol pousado
no mar sen fondo.

CCLXXVI
Cada palabra,
cada xesto espontáneo
semella un haiku.

CCLXXVII
Na calma, mar.
Mar na necessidade
de ficar, mar.

CCLXXVIII
Canto valemós
no mercado da vida?
Tanto consumas!

CCLXXIX
O orfo camiño
á Fonte do Eido espera
por nós sen tempo.

Á avoa Pepa da Celedonia

CCLXXX
Calo, sen máis.
O silencio completa
o meu discurso.

CCLXXXI
Sentir é todo.
Vivimos precisando
sentir, sen máis.

CCLXXXII
Cómpre coidado
cos años agochados
no monte tépedo.

CCLXXXIII
Os pés non chegan
para pisar o ceo
que nos separa.

CCLXXXIV
Pensar en nada
tantas veces me salva
de pensar algo.

CCLXXXLV
Parte do inverno
vai ficando na pel
que imos perdendo.

CCLXXXVI
Doen os cortes
da traizón maquinada
para sangrarnos.

CCLXXXVII

Esta é a luz
que precisa miña alma
tan delicada.

CCLXXXVIII
Arden as pedras
nos pés de Compostela.
Ceo estrelado.

CCLXXXIX
Agarda a letra
o verso inmorredoiro.
A alma é poeta.

CCXC
Manteño o sol
atado ó cristalino
onde medraba.

CCXCI
Todo é pasado.
O presente caduco
pasado está.

CCXCII
Navega a lúa
nunha dorna de espuma
no seu mar, soa.

CCXCIII
Warhol non pinta
noites escuras, Andy
inventa a cor.

A Andy Warhol

CCXCIV
Vertemos bágoas
de sol no corpo aberto
á luz perdida.

CCXCV
O pasaxeiro
do billete caduco.
Tempo emprestado.

CCXCVI
Abafo en min
todo o que sen min penso
e nada vale.

CCXCVII
O tempo frío
é o que fica na gorxa
chamando ó gando.

CCXCVIII
O corpo quere
corpo. Enerxía allea
que nos revive.

CCXCIX
Facemos xuntos
un único camiño
inmorredoiro.

Para Pedro

CCC
Traballo cada
verso coma se fose
o derradeiro.

CCCI
Atalla o corpo
o desgaste da vida
pechando os ollos.

CCCII
Todo estremece
a dor nos pensamentos
estremecidos.

A Lois Pereiro, Florbela Espanca e Baudelaire

CCCIII
Fica o canastro
baleiro do seu ser
sen pretendelo.

CCCIV
Descoñecémonos.
Estrañamos o corpo
no que vivimos.

CCCV
Porque sentimos
o aloumiño na voz
e no silencio.

A miña nai

CCCVI
A vaidade é
esa sombra sen fin
que nos arrastra.

CCCVII
Perdida a cerna
nunca seremos froito
en terra allea.

Na memoria de meu avó Manuel “Chencho”

CCCVIII
Repoño os pés
descalzo nesta terra
que levo en min.

Na memoria de miña avoa Pepa do Pementa

CCCIX
Tiramos terra
dos ollos que nos cegan
de nós tan lonxe.

CCCX
Eternamente
gárdanos do silencio,
de ficar mudos.

A Rosalía de Castro

CCCXI
Quero chegar
á orbita do imposible
da man collidos.

CCCXII
Medro neste ar
no que me cisco enteiro
para ser nada.

A Ludeiros

CCCXIII

Premo o que penso
e non abrolla nada
que me encha enteiro.

CCCXIV
Tiña ollos de auga
afogando na noite
deste solpor.

CCCXV
Tiña pensado
trazar liñas na area,
borrar o tempo.

CCCXVI
Nas Catedrais
tremen os alicerces
de Breogán.

CCCXVII
Calan as falas
na fronteira tronzada
pola xenreira.

CCCXVIII
As xentes flúen
atadas a un destino
que descoñecen.

CCCXIX
Peregrinar
pola arteria de pedra
para afogar.

CCCXX
Ollan de esguello
e calan a negrura
que moe dentro.

CCCXXI
A ferida é
sentir a voz do mar
aquí, asubiando.

CCCXXII
Morrer de día
entregándose ó sol
é renacer.

CCCXXIII
Indiferenza.
A quen lle importa a voz
de quen escribe?

CCCXXIV
Prende o tizón
e afoga o lume. Fumo
de emborrallar.

CCCXXV
Navegar só
despregando a razón
do horizonte.

CCCXXVI
As moscas calan
coa merda do mundo
debaixo delas.

CCCXXVII
Nada se perde
na auga que corre libre
por esta terra.

A Galicia

CCCXXVIII
Subir, baixar,
e subir, e baixar.
Sen mar, bogar.

CCCXXIX
Non estou só.
A noite amosa estrelas
para que eu soñe.

CCCXXX
A natureza
acende as sinerxías
cando a sentimos.

CCCXXI
Todos collidos
sen rozarnos a pel
encalecida.

CCCXXXII
E despois, nada.
Tanto traballo en van
sirve para algo?

CCCXXXIII
Outro camiño
se pecha en cada boca
que non bicamos.

CCCXXXIV
A anguria cuspe
no pensamento grosso,
interesado.

CCCXXXV
Tanto ten algo,
coma nada ten algo
que nada ten.

CCCXXXVI
Estou perdido
nun mundo sideral
onde me escribo.

CCCXXXVII
Cativa, oscura,
razón de tantas crenzas.
Guadalupe obra.

CCCXXXVIII
Abrir os ollos
á escuridade branca
e comprender.

CCCXXXIX
Predico un credo
sen acólitos presos
polo seu influxo.

CCCXL
Onde foi o lume,
a labarada eterna
dos nosos corpos?

CCCXLI
A terra é nosa.
Labregos pola estirpe
que nos mantén.

CCCXLII
Que gando ornea
na corte da memoria
que aínda vive?

CCCXLIII
Por que me fun
da cerna do que son,
e sigo sendo?

CCCXLIV
Nunca estarás
só na soidade fría.
Raíz de canto.

A Federico García Lorca

CCCXLV
A agulla segue,
Miramontes-Casal,
cosendo a terra.

A Ánxel Casal

CCCXLVI
Recollo a luz
cada intre desta vida
antes se apague.

CCCXLVII
Arrinco a pel
húmida dos espellos
que me delatan.

CCCXLVIII
Salto portelos,
rememoro a infancia.
Procura inútil.

CCCXLIX
Turro do ceo
onde debuxo espido
versos nun lenzo.

CCCL
Sopran raizames
na alma erguida nos foles
de vento Atlántico.

CCCLI
Noso mundo é
mentira. Só enganamos
a inexistencia.

CCCLII
A pel do demo
préndenos deste vidro
mesmo escravista.

CCCLIII
Noite de branco
preñando o ceo escuro.
Lúa de esperma.

CCCLIV
Albisco o medo
nos coios resentidos
do corazón.

CCCLV
O intre de dor
retido eternamente,
agarda á vida.

Á memoria dos asasinados polo fascismo

CCCLVI
Somos o froito
dun futuro entregado
á transparencia.

CCCLVII
Hai un vento suave
en San Breixo nas tardes
do fin de agosto.

A Celso Emilio Ferreiro

CCCLVIII
Mañá onde fica?
Existimos ou non
somos ninguén?

CCCLIX
Crestar a esencia
murmurando no bico
noso respecto.

CCCLX
Estrugar corpos
coa luz dos pés quentes.
Zume de vida.

CCCLXI
O pensamento
entrégase á razón
interrogando.

CCCLXII
Como ato o tempo
que foxe de min, libre?
Quen o retén?

CCCLXIII
A bolboreta
descobre o ar nadando
nun mar de vento.

CCCLIV
Versos son fame,
fame insaciábel, nova,
por sempre nosa.

CCCLXV
Remato como
comecei. Procurando
na nada o verso.

CCCLXV + I
Este caderno
de versos e metáforas
florece só.

Biografía

Suso Díaz, 1 de maio de 1971, Ludeiros - Lobios- Ourense.

No ano 2019 publico *Pedro*. Ediciones Liliputienses. Tamén publico *A utopía que diluíu o vento*. 56 poemas inspirados no Couto Mixto. Edicións Positivas.

No ano 2018 coordino e edito *En el vuelo de la memoria. Antología para Ángel Campos Pámpano*, 78 poetas homenaxean ao escritor extremeño partindo dalgún dos seus versos. No libro empregase o español, portugués, galego, catalán e francés. Editora Regional de Extremadura.

No ano 2017 publico *O sol dentro da cabeza*. 76 poemas feitos a partir da obra narrativa de Carlos Casares. Edicións Laiovento. Tamén coordino e edito a antoloxía *Salgueiro Maia. A liberdade non é unha utopía*. Ediciones Liliputienses.

No ano 2016 publico *Sofía*. Ediciones Liliputienses.

No ano 2015, xunto a Helena Villar Janeiro coordinamos e editamos o libro *6 poemas 6. Homenaxe a Federico García Lorca*. Biblos Clube de Lectores. Nese mesmo ano tamén coordino e publico nunha edición electrónica o libro colectivo *150 Cantares para Rosalía de Castro*.

Xunto a miña compañeira MariPaz diriximos, na radio, o programa de poesía *La voz en espiral*, en Español, Galego e Portugués.

Na rede manteño o caderno persoal www.susodiaz.gal. E con MariPaz o caderno de poetas galegos contemporáneos *As escollas electivas*.

Este libro
públicase o 25 de marzo do 20,
data do pasamento
de Ricardo Carvalho Calero,
baixo o confinamento pola pandemia do
Coronavirus
nalgún lugar chamado
POESÍA